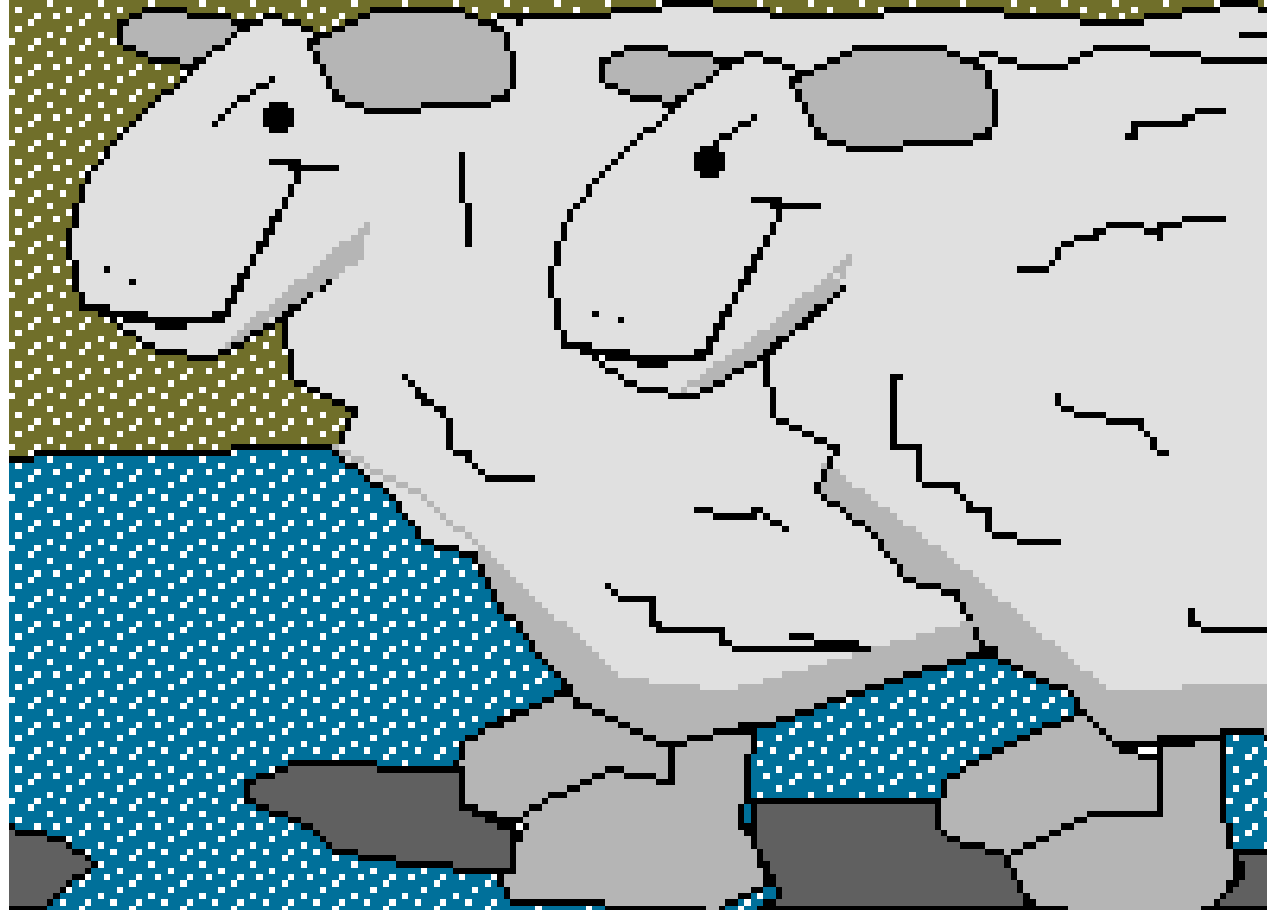

בוני והכבשים הפראיות והמשוגעות

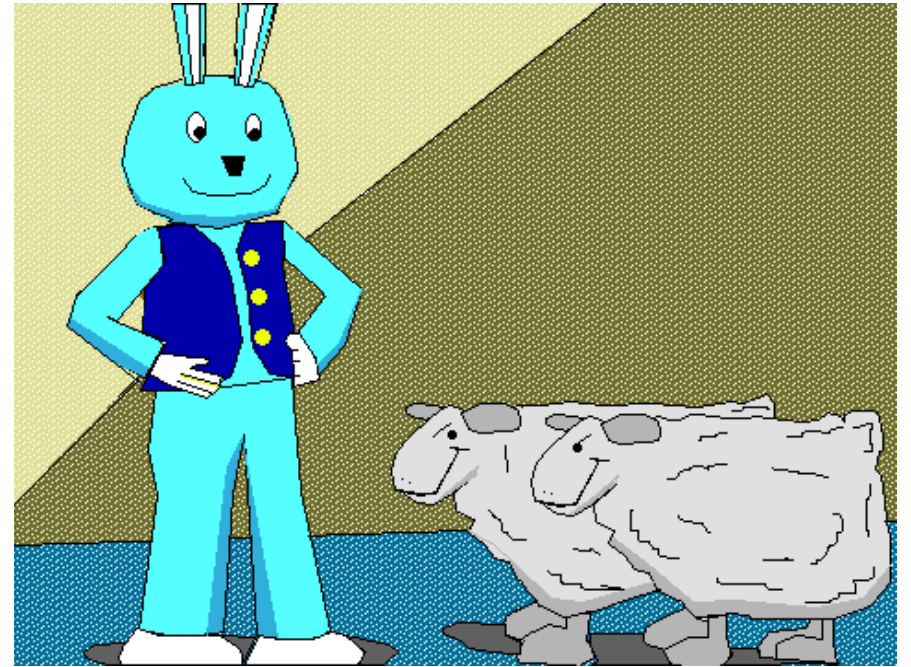

"מתרגש יותר מדי?" קרא בוני בקול גדול
"בוודאי לא אני!!!"
"אבל אתה עושה זאת כעת "העיר מוגסי.
"עושה מה!!!?" ענה בוני כשקולו גובר עם כל
מילה.
"אתה מתרגש על כך שאתה מתרגש יתר על
המידה" ענה מוגסי.
בוני נרגע לרגע "אני חושב שאתה צודק" ענה
" התרגשתי קצת. אבל זה לא יקרה שוב. לא
בעבודה הזו."
"טוב" ענה מוגסי "אז אראה לך מה צריך
לעשות." הם ניגשו לקצה המיטה ומוגסי
הצביע על שולחן הכתיבה. שם עמדו, זו ליד זו
שתי חיות ממולאות, לבנות, ומקורזלות, בנות
ארבע רגליים ואוזניים מזדקפות לצדדים.
"אתה יודע מה הן אלה?" שאל מוגסי
בוני חשב רגע ואחר כך, עדיין לא בטוח, שאל:
"כלבי פודל?"
"לא בוני, הם כלל לא כלבים. אלה כבשים."
"הה, כן" ענה בוני "שמעתי על כאלה."

בוני ישב על המיטה בבוקר והתחמם בעצלנות
בשמש. מוגסי, הכלב החום הממולא על
המיטה לידו.
"בוני" התחיל מוגסי "האם תוכל לעזור לי?"
בוני שתמיד היה מוכן לסייע לאחרים שאל:
"בוודאי, מוגסי, מה הייתה רוצה שאעשה?"
"יש לי עבודה מיוחדת בשבילך. לא כל אחד
יכול לעשותה. צריך להיות מאוד רגיש ועדין."
"זה אני" ענה בוני "רגיש ועדין הם הכינויים
שלי. בוני הארנב רגיש ועדין. כך קוראים לי
כולם."
מוגסי נד בראשו והמשיך: "כן, אני יודע שאתה
רגיש ועדין, בוני. אבל העבודה הזו מחייבת
דבר מה שאולי אתה לא כל כך.."
"כמו מה?" הפסיק אותו בוני "אני טוב לכל
דבר!"
"לפעמים" המשיך מוגסי "אתה מתרגש יתר
על המידה."

החיות שבבית. אני בטוח שאם יסתכלו עליהם
רבים מדי בבת אחת, הן תהינה עצבניות
ביותר."
"אני יכול לעשות זאת!" קרא בוני.
"תהיה גם אחראי על הבטיחות שלהן" הוסיף
הכלב החום "תצטרך להזהיר אותן בפני
הכריש, ולשמור שלא תתקרבנה אליו."
"אין בעיה!"
"אז תתחיל כבר עכשיו, בוני" גמר מוגסי "זה
עכשיו עליך. ותזכור. הכבשים פחדניות.
תשתדל לא להתרגש ולא להפחיד אותן.
בסדר?"
בוני נד בראשו והתקרב לכבשים.
"הי, שמי בוני" אמר בוני בקול רך ביותר
כשנעמד ליד הכבשים "ברוכות הבאות
לביתנו."
הכבשים היו קטנות ומקורזלות. אפילו בוני,
שהיה אחת החיות הקטנות ביותר בבית, היה
גבוה מהם.
"איך קוראים לכן?" שאל בוני.

"ילדים הביאו אותם הביתה היום. הם הגיעו
רק עכשיו."
בוני הביט על הכבשים מקרוב. הם עמדו, זו
לצד זן ללא תנועה.

"כפי שאתה יודע, בוני" המשיך מוגסי "כבשים
הן חיות פחדניות. הן נבהלות בקלות. אנו
צריכים מישהו רגיש ועדין כדי לראות להן את
הבית ולהרגיל אותן למקום. תכיר אותן עם כל

הכבשים הביטו קצרות זו בזו ואחת ענתה:
שמי לבנה, וזאת אחותי לבנה."
בוני קימט את מצחו "שתיכן נקראות לבנה?"
שתי הכבשים נדו בראשן.
בוני גירד את ראשו ורצה לספר את העובדה
המפתיעה למוגסי, אבל הכלב החום כבר הלך.
אבל כשהוא הסתובב שמע כאילו קול גיחוך
מאחוריו. אבל כשהביט על הכבשים הן עמדו
כמו קודם, בשקט מוחלט.
"טוב, זה קצת מבלבל, אבל אני מקווה שנוכל
להסתדר. בואו, אני רוצה להראות לכן את
הבית ולהכיר לכן את הידידים החדשים" אמר
בוני.
"המקום הראשון בו נבקר הוא הארון הזה.
"בוני והכבשים עמדו לפני ארון גדול. "כל
הצעצועים הם כאן על המדף השני. כאן אתן
צריכות להשגיח כשאתן הולכות שם, כי
הילדים לא מסדרים אותם כמו שצריך, וקל
מאוד להפיל אותן."
בוני הביט לידו, אבל הכבשים לא היו שם. ואז

שמע רעש מוזר, ופטיש פלסטיק נפל על
ראשו.
"אוך" קרא בוני "מי עשה זאת?"
מהמדף הציצו שני ראשים. "זו אחותי לבנה
שהפילה אותן" אמרה כבשה אחת.
"לא! זו אחותי לבנה שהפילה אותן" אמרה
הכבשה השניה.
"מילא, רק תשתדלו להיות יותר זהירות" אמר
בוני "ואל תסתובבו כאן לבדכם. אינכן מכירות
את הבית ואת החיות האחרות."
הכבשים נעלמו מהמדף, אך בוני היה כמעט
בטוח ששמע גיחוך קל, כשהם ירדו.
"טוב" אמר בוני "עכשיו אראה לכם את שאר
חדר השינה. בואו הנה." הוא הלך כמה צדדים
אך פתאום הרגיש שהוא הולך לבדו. כשהביט
סביב ראה שהכבשים נעלמו. עכשיו הוא
התחיל להתעצבן.
"פחדניות, שכה אחיה" אמר בוני כשהוא
מחפש את לבנה ואת אחותה לבנה "הכבשים
האלה מתחילות להרגיז אותי."

למכונית שמשות ובוני יכול היה לראות
בבירור. זו הייתה הכבשה השניה.
"אנחנו כבשים פראיות ומשוגעות" קראה בקול
הנהגת של הג'יפ כשעברה ליד בוני. שתי
המכוניות נסעו במעגל מסביבו של בוני. בוני
סיבב את ראשו כדי לראות אותם, קיבל
סחרחורת ונפל לארץ מעולף.
"בוני, בוני, התעורר!" בוני פתח את עיניו וראה
את מוגסי עומד מעליו. הוא שכב על גבו
באמצע חדר השינה על הרצפה. עם קצת
עזרה ממוגסי הוא נעמד על רגליו.
"אתה בסדר, בוני? כנראה התעלפת" אמר
מוגסי.
"כן אני חושב שאני כבר בסדר" ענה בוני,
למרות שלא זכר בדיוק מה קרה לפני
שהתעלף.
מוגסי המשיך "מזל שהכבשים רצו ישר אלי
וסיפרו שהתעלפת."
"הכבשים האלה!" זעק בוני כשנזכר במכוניות
הדוהרות "הן רצו לדרוס אותי ואז קיבלתי

אך פתאום שמע שאגה. מתחת למיטה יצאה
בדהירה מכונית צעצוע עם סימן עטלף
מקדימה. בוני בקושי הספיק לזוז כדי לא
להידרס. "הי, בזהירות!" קרא בוני.
המכונית הסתובבה ובוני יכול היה לראות

בבירור את הנהג. זו הייתה אחד הכבשים!
באותו הרגע הוא שמע עוד נהימה וג'יפ יצא
מתחת הקצה השני של המיטה. לא היו

סחרחורת.."

הוא ראה שהכבשים עמדו ליד מוגסי. הן עמדו בשקט מוחלט ולא אמרו מילה.

"הן רצו לדרוס אותך?" שאל מוגסי "במה?" הכלב החום הביט סביב. "הרי אין כאן שום דבר."

"אולי הוא קיבל מכה בראש כשנפל" אמרה לבנה.

"זה יסביר את ההזיות" העירה לבנה השניה. "זו לא הזיה!" קרה בוני "הן רצו לדרוס אותי!" מוגסי נד בראשו ואמר: "עזוב, בוני, הן רק כבשים.."

"אבל הייתה להם מכונית וג'יפ.."

"טוב, בוני" אמר מוגסי "אני רואה שזה לא ילך. אבקש ממישהו אחר לדאוג לכבשים. אולי הדוב.."

"בוני ראה שאחת הכבשים מביטה וקורצת לשניה. הוא החליט שלא ייתן להן להפחיד אותו.

"אין דבר, מוגסי, אטפל בהן. אינך צריך לקרוא

לדוב."

אחרי שמוגסי עזב בוני פנה לכבשים ואמר "טוב, שתיכן, מוטב שתתנהגו כפי שצריך ותקשיבו לי. אחרת תכנסו לצרות. עכשיו בואו, אכיר לכן את הצעצועים האחרים." הוא רצה להוביל אותן סביב למיטה, אך לא שמע כלל את הקשות של רגליים אחריו. כשהסתובב ראה שלבנה ואחותה לבנה נעלמו. "לאן הן הלכו עכשיו?" התאנח.

ואז שמע רעש חזק מהחדר הסמוך. בוני רץ לשם וראה קופסה גדולה של קוביות פלסטיק מפוזרות על הרצפה. על המיטה עמדו לבנה ולבנה ובוני הבין שהן דחפו את קופסת הקוביות לרצפה.

"מה אתן עושות!" קרא "עכשיו תרדו ותסדרו את הכל לפני שאחד הילדים יואשם בכך. "אנו לא צריכות לעשות מה שאתה אומר!" הודיעה אחת הכבשים "אנו שתי כבשים פראיות ומשוגעות!"

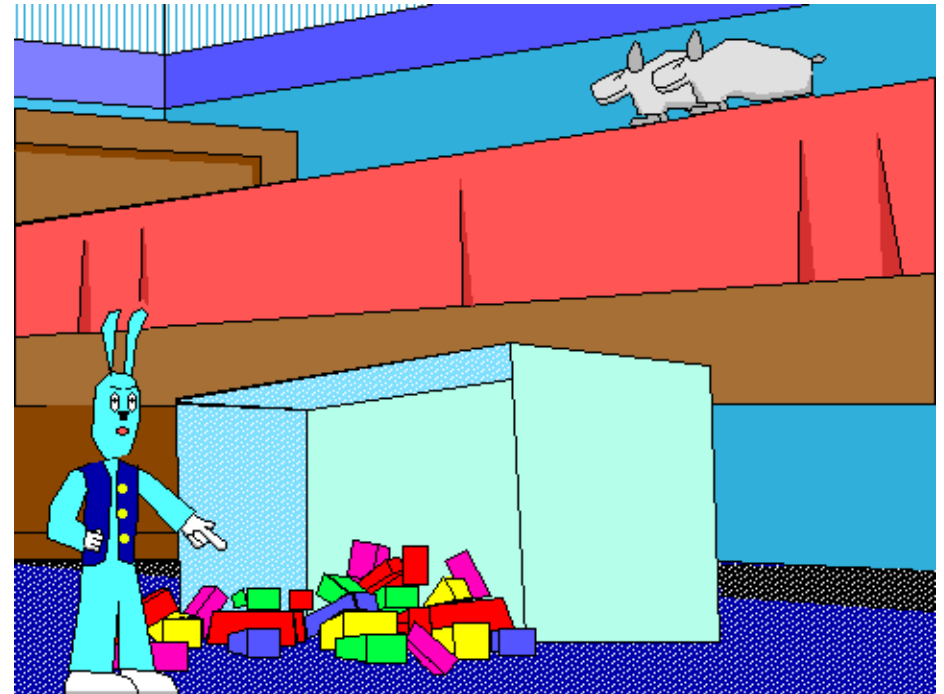
הכבשים רצו מהחדר ועזבו אותו מסדר את

יותר. באמצע החדר עמד מוט על בסיס בצורת צלב. המוט בלט אולי חצי מטר מעל הרצפה. בוני הכיר אותו. זה היה אחד המשחקים החדשים של הילדים. בקצה המוט קשורות היו ברגליהן הכבשים. מסביב על הרצפה עמד הכריש.

הכריש היה שתלטן ואהב לנסות ולנגוס מהחיות הקטנות יותר שבבית. הוא ראה כנראה את לבנה ולבנה ורדף אחריהן. כשבוני הביט, הכריש נתן קפיצה וניסה לתפוס את אחת הכבשים בזנב. אחר כך התחיל לנער את המוט, כדי להפוך אותו. בוני הבין שלא נשאר לו הרבה זמן כדי להציל את הכבשים. אבל הייתה לו תוכנית.

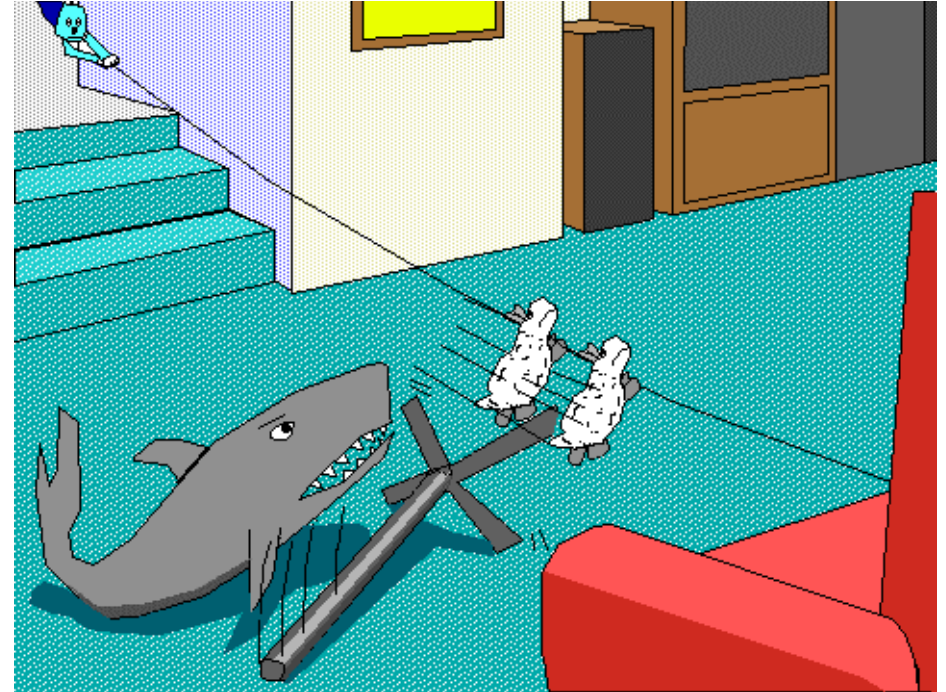
הוא רץ לארון ולקח רובה טילונים צעצוע. הוא מצא חבל באחת המגירות וקשר אותו לטילון. הוא טען אותו וכוון לספה שבחדר. בקפיצה אחת הוא דרך על הדק הרובה והטילון עם החבל עף ישר לספה ושם נתפס בין הכריות. בוני הזיז את החבל כך שהוא עבר ליד המוט

הקוביות. הוא רטן ודיבר אל עצמו וכמעט ולא שמע את "באנג" מגרם המדרגות. הוא היה מתעלם כלל מזה, אך אחר רגע שמע כל ברור צועק "הגיע זמן הארוחה!" "וי" קרא בוני "לא הספקתי להזהיר אותן לפני הכריש!"

הוא רץ למטה. מהמטבח יכול היה לראות היטב את החדר הראשי, כמה מדרגות נמוך

וקרא לכבשים "תפסו את החבל" קרא בוני
"מהר". הכבשים תפסו את החבל בדיוק ברגע
שהכריש הצליח להפוך את המוט. אז בוני קפץ

צריכה לשמוע בקולך. לא הייתי צריכה
להטריח אותך כך"
"גם אני" הודה לבנה השניה.
"טוב, כל אחד יכול לטעות" אמר בוני, שמח
שהכבשים לא היו יותר פראיות ומשוגעות.
"זה היה כל כך מפחיד" אמרה כבשה אחת
"כבר חשבתי שאגמור בבטנו של הכריש."
"הו, הוא לא היה אוכל אתכן באמת. הוא רק
אוהב לעשות כאילו, השיניים שלו עשויות
מבד. אך גם כך לא נעים להיות לעוס על ידו."
"בכל אופן תודה שהצלת אותנו" אמרו שתי
הכבשים ביחד.
בוני חיך, שמח שהיו לו עכשיו ידידות חדשות.

עם הקצה של חבל על מדף במטבח. החבל
נמתח באלכסון כך שהכבשים יכלו לגלוש אל
הספה, שם כבר היו בטוחות. הכריש חרק
שיניים, מאוכזב.
"אני מצטערת, בוני" אמרה לבנה "הייתי